

i at tage dem ud af den. Der er taget saa Meget af det nævnte Administrationsfond i de senere Aar, at der for Øieblikket er meget betydeligt Krav, som det ikke er istand til at afholde, og just i disse Dage har jeg faaet en Erklæring om, at, hvis jeg nu fordrede en Sum, som jeg havde anvist til Udbetaling, vilde Fondet bede om Tillæbelse til at rejse et Laan hos Banken, hvilket jeg ogsaa troer, at det maa komme til, thi Statskassen kan dog naturligvis ikke lade altfor store Fordringer uopkrævede paa denne Maade. — Den af Udvalget foreslaaede Tilføining, at Udgifterne blive at afholde af Drefunds- og Strømtoldvæsenets Administrationsfond, kan saaledes Intet forandre i Henseende til Realiteten; men desuden vil jeg tillade mig imod samme at anføre følgende: For det Første skal jeg gjentage min tidligere almindelige Bemærkning, at denne Form ikke forekommer mig at være den rette under Behandlingen af Statsregnskabet; den besafende Form er her ikke ganske paa rette Sted, i hvilken Henseende jeg ogsaa kan støtte mig til den Beslutning, Thinget tidligere har taget, og som i tidligere Regnskaber er billiget. Jeg gjentaager ogsaa overfor denne Sag, for at undgaae enhver Misforstaaelse, at der hedsse vil blive lagt al mulig Vægt paa de Formeninger, Beslutninger og Tilkjendegivelser, der komme frem igjennem Thingets Vota, men at deraf paa ingen Maade kan følge, at jeg vil see mig istand til ligesom at rette mig derefter. Er det iøvrigt formelt rigtigt at gjøre dette? Dertil maa jeg sige Nei. Den tidligere Finantsminister har havt den samme Mening; thi det er ikke før i dette Aar blevet optaget saaledes, og, efterat Udvalget i sin Tid havde corresponderet med Finantsministeriet derom, erklærede Finantsministeren, hvilket den ærede Dordfører ganske rigtigt bemærkede, at det var en Feil, at den gjorte Udgift burde have været afholdt af Administrationsfondet; men ved at betragte Finantsloven troede han sig ikke berettiget til at forandre det. Han besørgede derimod en saadan Omændring foretagen i de paafølgende Finantslove, — thi det er deri Hjemmelen skal søges, — at der for Fremtiden ikke kan nægtes en uomtvistelig Ret til at tage Udgifter deraf. Vil Noget kunne selvstændigt i denne

Sag, maa jeg bede Finantsloven for 1851—52 efterseet og sammenholdt med de senere Finantslove. Hvis saaledes Thinget vil tage Finantsloven for 1853—54 frem, da vil det findes Pag. 42, at der staaer under Litra Q. Udgiften for Bagstribet i Sundet angivet calculatorisk til 16,000 Rd. — saa at der ikke er udsagt, at det just skal være dette Beløb — og til Bagstationen i Beltet 8000 Rd., tilfammen 24,000 Rd. Men saa tilføies der umiddelbart, inden der overgaaes til en ny Sum, idet Beløbet er holdt indenfor Linien: „som afholdes af Drefunds- og Strømtoldvæsenets Administrationsfond“. Det er saa tydeligt som muligt at udtrykke en Angivelse af, at, hvis Beløbet overskrives, maa Overskridelsen afholdes af Administrationsfondet. Derved er altsaa den Bemærkning, der er fremkommen fra Revisionens Side, gjort Fyldest. Ganske anderledes forholder det sig med Finantsloven for 1851—52, hvorom her er Tale, og som man alene skal holde sig til, naar der er Tale om det enkelte Aars Regnskab. Der staaer under Rubriken: Bagstribet i Sundet 16,000 Rd. og under Rubriken: Bagstationen i Beltet 8000 Rd.; begge Summer ere opsummerede i Linien; derefter komme de paafølgende Nummere og Litraer, og der er aldeles ikke talt om Administrationsfondet. Efterat derpaa hele Aarets Udgifter for Marinen ere førte i Linien med en Hovedsum, saa kommer der, vel at mærke, følgende to Bestemmelser: „heraf inddrages fra Sæetatens separate Fonds 18,000 Rd.“ og for det Andet: „fra Drefunds og Strømtoldvæsenets Administrationsfond paa Grund af Bagholdet i Sundet og Belterne 24,000 Rd.“; hvilke Summer begge ere sammenlagte og førte i Linien og derefter fradragne den Sum, som skal udredes af Statskassen. Af denne Postering fremgaaer saaledes, at Intet kan forlanges af Fondet udover disse 24,000 Rd.; og, hvis denne Klasse ikke var værgeløs ligeoverfor Finantsministeren, hvilket den imidlertid er, saa var der Intet veien for, at den ved Domstolene kunde søge sig fri for den af Udvalget foreslaaede Forpligtelse; dette vilde uden tvivl være dens Ret. Der er altsaa i Formen ikke det Mindste, der kan indvendes mod den trusne Bestemmelse